

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 9CoCsp/53/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119467032
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 03. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jozef Turza
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2021:6119467032.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Turzu a členov senátu JUDr. Jána Burika a JUDr. Ladislava Mejstríka, v spore žalobcu Poštová banka, a.s., so sídlom Dvořákovo nábřeží 4, Bratislava, IČO: 31 340 890, zastúpeného spoločnosťou SEDLAČKO & PARTNERS, s.r.o., so sídlom Štefánikova 8, Bratislava, IČO: 36 853 186, proti žalovaným 1/ I. Y., nar. XX.XX.XXXX, bytom V. I. XX, okres J. Q., 2/ Q. S., nar. XX.XX.XXXX, bytom V. I. č. XXX, okres J. Q., o zaplatenie 5.448,28 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš, č. k. 21Csp/33/2020-173 zo dňa 6. augusta 2020, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch III., IV., VI. a VII. potvrdzuje.

Vo zvyšnej časti, odvolaním nenapadnutej (I., II., V.), ponechal rozsudok nedotknutý.

Žalované 1/ a 2/ nemajú nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1) Napadnutým rozsudkom súd vo výroku I., vzhľadom na dispozičné právo žalobcu, zastavil konanie v časti o zaplatenie sumy 134,05 eur. Vo výroku II. uložil žalovaným 1/ a 2/ povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi sumu 2.878,95 eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 2.878,95 eur od 05.10.2019 do zaplatenia, to všetko v mesačných splátkach po 109 eur splatných vždy k 20. dňu v kalendárnom mesiaci, počnúc mesiacom nasledujúcim po právoplatnosti rozsudku, pričom omeškanie s plnením jednej splátky má za následok splatnosť celého plnenia a výrokom III. vo zvyšnom rozsahu žalobu zamietol. Vo výroku IV. žalovaným 1/ a 2/ uložil povinnosť spoločne a nerozdielne nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 10,60 %, pričom o konkrétnej výške tejto náhrady rozhodne po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením. Výrokom V. zamietol návrh žalovaných z 29.06.2020 na vyslovenie, že zmluvné podmienky uvedené v bodoch 3.18 a 3.3 zmluvy o úvere lepšia splátka z 08.04.2015, č. 7260650784 sú neprijateľné. Vo výroku VI. určil, že zmluvná podmienka uvedená v bode 3.4 zmluvy o úvere lepšia splátka z 08.04.2015, č. 7260650784 v znení: „Dlžník svojim podpisom splnomocňuje Banku na inkaso istiny úveru, zmluvných úrokov, úrokov z omeškania a poplatkov podľa ZoÚ a OP na ťarchu ktoréhokoľvek svojho osobného účtu vedeného v banke“, je neprijateľná a vo výroku VII. určil, že zmluvná podmienka uvedená v bode 3.5 zmluvy o úvere lepšia splátka z 08.04.2015, č. 7260650784 v znení: „Banka a Dlžník/Spoludlžník sa dohodli, že Banka si môže započítať svoje pohľadávky zo ZoÚ voči pohľadávke Dlžníka/Spoludlžníka z ktoréhokoľvek účtu alebo vkladu vedeného Bankou. Banka je z tohto dôvodu zároveň oprávnená nevykonať akýkoľvek prevod peňažných prostriedkov, či inak neumožniť Dlžníkovi/Spoludlžníkovi nakladať s prostriedkami na ktoromkoľvek Účte Dlžníka/Spoludlžníka alebo s vkladom Dlžníka/Spoludlžníka, s čím Dlžník/Spoludlžník podpisom ZoÚ súhlasí. Zmluvné strany sa dohodli, že ako prejav započítania postačuje doručenie výpisu, z ktorého bude zrejmý deň a rozsah započítania.“, je neprijateľná.

2) Súd prvej inštancie preskúmal Zmluvu o úvere lepšia splátka č. 7260650784 z 08.04.2015, napíňajúcu definíciu zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 2 písm. d) zákona o spotrebiteľských úveroch a dospel k záveru, že v nej absentujú obligatórne obsahové náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere (podľa § 9 ods. 2 písm. f/, písm. aa/ a písm. k/ zákona o spotrebiteľských úveroch), ktoré podľa § 11 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy vedú k záveru o tom, že spotrebiteľský úver poskytnutý na základe tejto zmluvy treba považovať za bezúročný a bez poplatkov. Mal za to, že v názve zmluvy o spotrebiteľskom úvere z 08.04.2015 chýbajú slová „spotrebiteľský úver“ v príslušnom gramatickom tvare, tak ako to výslovne vyžaduje § 9 ods. 2 písm. aa) zákona o spotrebiteľských úveroch. V názve tejto zmluvy je len slovo „úver“ a nie slová „spotrebiteľský úver“. Poukázal na to, že zákonodarca v dôvodovej správe k tomuto ustanoveniu uviedol, že ide o reakciu na potreby praxe, z ktorej vyplýva nežiaduce konanie pri uzatváraní spotrebiteľských zmlúv so spotrebiteľom a ich následné obchádzanie prostredníctvom Obchodného zákonníka. Zmluva o úvere tiež neobsahovala obligatórnu obsahovú náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch - explicitné uvedenie údaju o dobe trvania zmluvy. Dobu trvania zmluvy a údaj o termíne konečnej splatnosti nemožno stotožňovať. Argument žalobcu, že údaj o dobe trvania zmluvy explicitne vyplýva z časti (2) zmluvy - žiadosť o poskytnutie úveru lepšia splátka (vyplnenej dlžníkom), kde sa uvádza, že „doba splácania úveru (od 1 roka do 9 rokov) sedem rokov“, nepovažoval za relevantný, pretože tento údaj sa týka (obdobne ako údaj o termíne konečnej splatnosti úveru) skôr časových súvislostí splácania úveru, a nie samotnej doby trvania zmluvy, ktorú nemožno automaticky stotožňovať s dobou splácania úveru. Zmluva o spotrebiteľskom úvere z 08.04.2015 ďalej neobsahuje obligatórny údaj vyžadovaný § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch - celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, nakoľko je tam uvedená len „celková čiastka úveru“ vo výške 9.150,39 eur, čo môže v spotrebiteľovi skôr vyvolať dojem, že ide o výšku úveru, ktorý má byť v zmysle zmluvy poskytnutý. Avšak z opakovane v zmluve uvádzanej sumy 6.000 eur (ako sumy, o ktorej poskytnutie spotrebiteľa žiadajú a ako sumy, na ktorú sa veriteľ ako schválenú výšku úveru zaviazal poskytnúť), však možno dospieť k záveru, že o tento údaj (schválenú výšku úveru) v sume 9.150,39 eur nejde, a preto zostáva význam tejto „celkovej čiastky úveru“ nejasný a možno mať tak za to, že nenaplnia zákonnú požiadavku explicitného uvedenia „celkovej čiastky, ktorú má spotrebiteľ zaplatiť“. Na základe uvedeného vyplýva, že žalobca nemá nárok na uplatnené zmluvné úroky a poplatky a má tak len nárok na sumu poskytnutej a nevrátenej istiny spotrebiteľského úveru (spolu s príslušnými úrokmi z omeškania z tejto sumy), teda na sumu 2.887,95 eur (suma poskytnutého úveru vo výške 6.000 eur - úhrady žalovaných do času podania žaloby vo výške 2.987 eur a potom v priebehu konania od 08.01.2020 do 05.06.2020 vo výške 134,05 eur). Preto vo vzťahu k uplatneným zmluvným úrokom a poplatkom žalobu zamietol. O čiastočnom zastavení konania rozhodol podľa ust. § 145 ods. 2 CSP vzhľadom na späťvzatie žaloby žalobcu v tejto časti, s čím vyjadrili súhlas aj žalovaní. Pokiaľ ide o úroky z omeškania, tieto priznal žalobcovi v uplatnenej sadzbe 5 % ročne, ale len z (priznanej) sumy poskytnutej a nevrátenej istiny úveru a s ohľadom na neskoršie platby žalovaných a vo zvyšnom rozsahu uplatnený nárok na úroky z omeškania zamietol. Skutkové tvrdenia žalovaných o ich majetkových a finančných pomeroch považoval za nesporné, a preto podľa § 232 ods. 3 a ods. 4 CSP vyhovel žiadosti žalovaných o povolenie splátok, vo výške splátok dojednaných už v pôvodnej v zmluve o úvere, t.j. v sume 109 eur. O trovách konania rozhodol podľa ust. § 255 CSP v spojení s ust. § 256 CSP s poukazom na úspech žalobcu v spore. Čo sa týka návrhu žalovaných na určenie zmluvných podmienok uvedených v bodoch 3.18, 3.3 zmluvy o úvere z 08.04.2015 podľa § 298 ods. 1 CSP, v tejto časti návrhu nevyhovel, nakoľko nešlo o neprijateľné zmluvné podmienky podľa § 53 ods. 1 OZ. V prípade namietaných zmluvných podmienok uvedených v bodoch 3.4 a 3.5 zistil, že z hľadiska obsahu ide o zmluvnú podmienku spôsobujúcu značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa, nakoľko umožňuje jednostranne veriteľovi (bez akejkoľvek súdnej kontroly neprijateľných zmluvných podmienok) započítať svoju pohľadávku zo zmluvy voči pohľadávke spotrebiteľa, a súčasne pritom ide o zmluvnú podmienku, ktorá nebola individuálne dojednaná, keďže (na rozdiel napríklad od zmluvnej podmienky v bode 3.18) síce bolo žalovaným umožnené vopred oboznámiť sa s jej obsahom, ale možno mať pochybnosti, či žalovaní mohli reálne ovplyvniť jej obsah (napr. zaškrtnutím políčka áno alebo nie), keďže bola žalobcom predformulovaná v obsahu zmluvy o úvere. Žalobca v tomto smere nepreukázal opak, a preto podľa § 53 ods. 3 OZ ju považoval za individuálne nedojednanú.

3) Proti tomuto rozsudku, podľa obsahu čo do výrokov III., IV., VI. a VII., podal v zákonnej lehote prostredníctvom právneho zástupcu odvolanie žalobca podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b), d), f) a h) CSP a žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobe vo zvyšnej časti vyhovie

a rozsudok v časti výrokov VI. a VII. zruší a žalobcoví prizná náhradu trov konania. Namietal, že súd prvej inštancie nezohľadnil, že žalované podpísali zmluvu o úvere už dňa 26.03.2015. Žalobca síce zmluvu potvrdil až 08.04.2015, ale konečné znenie zmluvy bolo vyhotovené a záväzne schválené žalovanými ešte pred účinnosťou novely Zákona o spotrebiteľských úveroch. Podpísanie žiadosti o úver, ktorá sa po jej podpísaní žalobcom stala zmluvou o úvere, je nutné považovať za návrh na uzavretie zmluvy. Žalobca už do jej znenia následne objektívne nemohol zasiahnuť v súlade s ust. § 44 ods. 2 OZ. Bolo by nespravodlivé ak by mala byť zmluva o úvere posudzovaná na základe novelizovanej právnej úpravy. Neobstojí tvrdenie, že zmluva o úvere neobsahuje údaj o dobe trvania zmluvy. Zo zmluvy je jednoznačné, že doba trvania zmluvy a doba konečnej splatnosti úveru splýva. Cieľom zákonodarcu nebolo opakovane uvádzať totožný údaj. Uviedol, že táto požiadavka bola zo ZoSÚ vypustená novelizáciou zákonom č. 279/2017 Z. z., pretože to bolo nevyhnuté z dôvodu záverov Rozsudku Súdneho dvora Európskej únie z 9. novembra 2016 vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a.s. c/a Klára Bíróová. Argumentáciu prvoinštančného súdu, ktorý v napadnutom rozsudku nezohľadnil tieto východiská, nemožno hodnotiť inak, ako tendenčnú. Obdobne formalisticky sa súd prvej inštancie postavil aj k požiadavke na uvedenie celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť. V zmluve o úvere je jednoznačne uvedené, že výška schváleného úveru predstavuje 6.000,- eur, ako aj sám priznáva súd prvej inštancie. Postup súdu pri určovaní neprijateľných podmienok bez náležitého odôvodnenia a aplikácie relevantných ustanovení považoval za arbitrárny. Prvoinštančný súd tým zasiahol nielen do žalobcovho práva na riadne odôvodnenie rozsudku, ako jednej z významných zložiek práva na spravodlivý proces, ale najmä do autonómie vôle zmluvných strán. Uvedené dojednania nespôsobujú hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán, práve naopak, vyrovnáva nevýhodu, do ktorej sa banka ako veriteľ dostala tým, že dlžník si riadne a včas neplní všetky svoje zmluvné povinnosti a je v omeškani. Zároveň poukázal na to, že banka má v zmysle § 9 ods. 2 písm. p) ZoSÚ povinnosť upozorniť spotrebiteľa na následky spojené s nesplácaním úveru. Tieto ustanovenia sú výpočtom možností banky, v prípade porušenia zmluvných alebo zákonných povinností spotrebiteľa. Súd svojím rozhodnutím vytvoril pre žalované „ideálnu“ pozíciu, v ktorej im umožnil zmariť vymoženie časti pohľadávky, pričom vôbec nezohľadnil zjavne nespravodlivé dôsledky svojho rozhodnutia vo vzťahu k žalobcovi. Uviedol, že súd sa dopustil absolútneho a nekritického favorizovania spotrebiteľa v súvislosti s čím poukázal na odlišné stanoviská zaujaté v rozhodnutiach Ústavného súdu, ktoré konkretizoval v odvolaní. Prezentovanú argumentáciu a právne posúdenie veci súdom prvej inštancie považoval za neudržateľné. Rozhodnutím o zamietnutí žaloby bol flagrantným spôsobom ukrátený na svojich právach a právom chránených záujmoch, keďže v konaní predložil zmluvu o úvere, ktorá spĺňa všetky zákonom vyžadované náležitosti v rozhodnom období (t. j. do 31.3.2015).

4) K podanému odvolaniu žalované uviedli, že s ním nesúhlasia nakoľko súd prvej inštancie zistil vo veci úplne skutkový stav, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec správne právne posúdil, a preto navrhli, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie potvrdil ako vecne správne. Tvrdenie žalobcu ohľadom zvýhodňovania žalovaných ako spotrebiteľov v spore nemôže obstať a javí sa ako špekulatívne, pričom poukázali na rozhodnutie Krajského súdu v Trnave sp. zn. 10Co/39/2018 zo dňa 19.12.2018.

5) Žalobca prostredníctvom právneho zástupcu k vyjadreniu žalovaných k odvolaniu uviedol, že vo vyjadrení žalované nereagovali na argumentáciu žalobcu v odvolaní, pričom iba poukazovali na rozsudok Krajského súdu v Trnave, ktorý nie je právne záväzný a v danom prípade neaplikovateľný vzhľadom na odlišné skutkové a právne okolnosti. V ďalšom zotrval na svojich predošlých tvrdeniach o tom, že by bolo nespravodlivé a iracionálne, ak by mali byť žalované výrazne ekonomicky a právne zvýhodnené iba v dôsledku formálnej aplikácie Zákona o spotrebiteľských úveroch a Občianskeho zákonníka a to napriek dlhodobému porušeniu svojich zmluvných povinností. Poukázal na rozhodnutia Ústavného súdu SR (v ktorých sa všeobecným súdom vyčíta prílišný formalizmus pri výklade a aplikácii právnych predpisov), ako aj na aktuálnu rozhodovaciu prax k dokazovaniu a aplikácii práva v spotrebiteľskom spore v súvislosti s nekritickou favorizáciou spotrebiteľa.

6) Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal vec v rozsahu vymedzenom v podanom odvolaní (§ 379 CSP, § 380 ods. 1 CSP) a bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP) odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým vo zvyšnej časti žalobu zamietol (III.), v súvisiacom výroku o trovách (IV.) a vo výrokoch o určení neprijateľných zmluvných podmienok (VI., VII.) podľa ust. § 387 ods. 1 CSP ako vecne správne potvrdil. Vo výroku, ktorým zastavil konanie v časti o zaplatenie 134,05 eur (I.), vo výroku ktorým uložil žalovaným 1/ a 2/ zaplatiť spoločne a nerozdielne žalobcovi

sumu 2.878,95 eur s príslušenstvom v mesačných splátkach (II.) a vo výroku, ktorým zamietol návrh na vyslovenie, neprijateľnosti zmluvných podmienok v bodoch 3.18 a 3.3 (V.), odvolaním nenapadnutými, ponechal rozsudok nedotknutý.

7) Pokiaľ išlo o skutkové zistenia, vyhodnotenie rozhodujúcich skutočností a právne posúdenie veci, v tomto smere sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil s dôvodmi napadnutého rozhodnutia, ktoré v takomto prípade nie je potrebné opakovať (ust. § 387 ods. 2 CSP), keď ani zo strany odvolateľa neboli v priebehu odvolacieho konania tvrdené také skutočnosti, s ktorými by sa nevyporiadal súd prvej inštancie v dôvodoch napadnutého rozhodnutia.

8) Nadväzne na jednotlivé tvrdenia žalobcu v odvolaní možno konštatovať, že na záväzkový vzťah, ktorý vznikol medzi žalobcom a žalovanými na základe Zmluvy o úvere - lepšia splátka č. 7260650784 je potrebné aplikovať ustanovenia zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Strany sporu uzatvorili vyššie uvedenú zmluvu ako spotrebiteľskú, ktorá musí spĺňať zákonom predpísané náležitosti uvedené v ust. § 9 zákona č. 129/2010 Z. z., ktoré regulujú formálnu aj obsahovú stránku zmluvy a vzhľadom na zvýšený záujem na ochrane spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany, je nedodržanie náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere sankcionované ust. § 11 zákona č. 129/2010 Z. z. Pri právnej úprave spotrebiteľských zmlúv sa vychádza zo zásady ochrany spotrebiteľa ako tzv. slabšej strany a nepripustnosti zneužívania postavenia dodávateľov ako tzv. silnejšej zmluvnej strany.

9) V prejednávanej veci súd posudzoval spotrebiteľskú zmluvu a skúmal, či obsahuje obligatórne náležitosti podľa zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy z 08.04.2015. Žalobca v odvolaní namietal časovú verziu zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, podľa ktorej súd podrobil zmluvu kontrole. Dôvodil, že žalované podpísali zmluvu o úvere už dňa 26.03.2015. Žalobca síce zmluvu potvrdil až 08.04.2015, ale konečné znenie zmluvy bolo vyhotovené a záväzne schválené žalovanými ešte pred účinnosťou novely Zákona o spotrebiteľských úveroch. Podľa názoru odvolateľa mal súd posudzovať zmluvu podľa ustanovení zákona o spotrebiteľských úveroch účinných do 31.03.2015.

10) Zo Zmluvy o úvere - lepšia splátka č. 7260650784 uzavretej medzi žalobcom a žalovanou 1/ ako dlžníčkou - žiadateľkou a spoludlžníčkou a žalovanou 2/ ako spoludlžníčkou vyplýva, že dňa 26.03.2015 žalované požiadali o poskytnutie spotrebiteľského úveru prostredníctvom formulára zmluvy o úvere, do ktorého žalované vyplňali údaje na miestach, ktoré žalobca vo formulári označil spojením „vyplní dlžník“.

11) Podľa čl. 3 bodu 3.8 Zmluvy o úvere - lepšia splátka, právne vzťahy neupravené ZoÚ sa riadia OP, VOP, Reklamačným poriadkom, ktoré tvoria neoddeliteľnú súčasť ZoÚ, a právnym poriadkom Slovenskej republiky. Podľa Obchodných podmienok pre spotrebiteľské úvery, účinných od 28.06.2014, čl. III bod 3.1, banka predkladá dlžníkovi formulár, ktorý po vyplnení dlžníkom má podobu návrhu. Dlžník v príslušnej časti návrhu uvedie svoje osobné údaje, údaje o prípadnom spoludlžníkovi, maximálnu požadovanú výšku úveru, minimálnu požadovanú lehotu splatnosti a návrh vlastnoručne podpíše pred zamestnancom obchodného miesta. Podľa bodu 3.2 ak banka po posúdení návrhu a vyhodnotení dlžníckovej, prípadne spoludlžníckovej schopnosti splácať úver neupraví dlžníkom požadované parametre úveru, považuje sa to za prijatie návrhu. Ak banka upraví dlžníkom požadované parametre úveru v rozpore s bodom 3.1 OP, považuje sa to z jej strany za protinávrh, ktorý dlžník môže prijať alebo odmietnuť. Podľa bodu 3.6 na základe akceptovaného návrhu zo strany banky, prípadne dlžníkom akceptovaného protinávrhu nadobúda ZoÚ platnosť. ZoÚ nadobúda účinnosť rozhodnutím banky o splnení podmienok uvedených v týchto OP na základe doloženia dokumentov akceptovaných bankou, pričom je úver následne načerpaný dlžníkovi. Banka toto rozhodnutie dlžníkovi osobitne neoznamuje.

12) Na základe uvedeného dospel odvolací súd k názoru, že žalobca si v tvrdeniach produkovaných v odvolaní v určitej miere protirečí, keď na jednej strane tvrdí, že podpísanie žiadosti o úver je nutné považovať za návrh na uzavretie zmluvy a na druhej strane tvrdí, že konečné znenie zmluvy bolo vyhotovené a záväzne schválené žalovanými ešte pred účinnosťou novely zákona o spotrebiteľských úveroch a že do jej znenia nemohol zasiahnuť. S poukazom na ustanovenia Obchodných podmienok je zrejmé, že predmetná zmluva nebola uzavretá podpisom žalovaných, lebo zmluvu v znení údajov doplnených zo strany žalovaných mohol žalobca prijať alebo odmietnuť. Zmluva ako dvojstranný právny úkon vzniká konsenzom, t. j. úplným a bezpodmienečným prijatím návrhu na uzatvorenie zmluvy. Podľa ust. § 44 ods. 1 OZ, zmluva je uzavretá okamihom, keď prijatie návrhu na uzavretie zmluvy

nadobúda účinnosť. Platnosť zmluvy nastáva teda súčasne s jej účinnosťou, pokiaľ zákon alebo dohoda účastníkov neustanovujú inak. Z uvedeného výkladu vyplýva, že Zmluva o úvere nadobudla platnosť a účinnosť dňa 08.04.2015. V zmysle čl. III bodu 3.6 Obchodných podmienok, Zmluva o úvere nadobudla platnosť akceptovaním návrhu zo strany banky, t. j. dňa 08.04.2015, kedy žalobca podpísal Zmluvu o úvere. Čo sa týka účinnosti zmluvy, tú zmluva nadobudla v zmysle bodu 3.6 rozhodnutím banky o splnení podmienok (rozhodnutie dlžníkovi osobitne neoznamuje) na základe doloženia dokumentov akceptovaných bankou a zároveň načerpaním úveru dlžníkovi. Z výpisu o stave úveru ku dňu 30.11.2019 predloženého žalobcom vyplýva, že úver zo zmluvy č. 7260650784 vo výške 6.000,- eur bol poskytnutý dňa 08.04.2015.

13) Na základe uvedeného vyplýva, že zmluva o spotrebiteľskom úvere vznikla dňa 08.04.2015, a preto bol správny postup súdu prvej inštancie, ktorý predmetnú zmluvu posudzoval v znení zákona o spotrebiteľských úveroch účinného v čase uzatvorenia zmluvy dňa 08.04.2015. Zákonom č. 35/2015 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon o spotrebiteľských úveroch sa v § 9 odsek 2 doplnilo písmeno aa), podľa ktorého zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať názov zmluvy, ktorý obsahuje slová spotrebiteľský úver v príslušnom gramatickom tvare. Uvedený zákon nadobudol účinnosť 01.04.2015. Možno teda zhrnúť, že zákon o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere dňa 08.04.2015 vyžadoval, aby sa v názve zmluvy uviedli slová „spotrebiteľský úver“. V prejednávanej veci táto náležitosť v zmluve chýba čo spôsobilo, že spotrebiteľský úver sa podľa ust. § 11 ods. 1 písm. b) považuje za bezúročný a bez poplatkov.

14) Pre vyvodenie záveru o bezúročnosti a bezpoplatkovosti postačovalo konštatovanie absencie čo i len jednej obligatórnej náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, a preto odvolací súd nepovažoval za potrebné sa vyjadrovať k ďalším náležitostiam zmluvy (§ 9 ods. 2 písm. f/ a písm. k/ zákona o spotrebiteľských úveroch), vo vzťahu ku ktorým súd prvej inštancie považoval spotrebiteľský úver za bezúročný a bez poplatkov.

15) Odvolateľ ďalej namietal postup súdu pri určovaní neprijateľných podmienok bez náležitého odôvodnenia a aplikácie relevantných ustanovení. Mal za to, že dojednania v bode 3.4 a 3.5 zmluvy nespôsobujú hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán, práve naopak, vyrovnáva nevýhodu, do ktorej sa banka ako veriteľ dostala tým, že dlžník si riadne a včas neplní všetky svoje zmluvné povinnosti a je v omeškaní.

16) Podľa ust. § 53 ods. 1 OZ, spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len „neprijateľná podmienka“). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané.

17) Podľa ust. § 53 ods. 2 OZ, za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah.

18) Podľa ust. § 53 ods. 3 OZ, ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané.

19) Neprijateľnou je v zmysle ust. § 53 ods. 1 prvej vety OZ zmluvná podmienka obsahujúca ustanovenia spôsobujúce značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Nerovnovážny stav môže byť založený najmä na kvalitatívnom určení práv spotrebiteľa, jeho povinností a na ich súhrne. Nie každá podmienka, ktorá sa navonok môže individuálne javiť ako neprijateľná, musí mať za následok jej neprijateľnosť. Do úvahy treba zobrať aj ďalšie dojednané podmienky, všetky skutočnosti vyplývajúce z obsahu zmluvy aj okolnosti uzatvorenia.

20) V zmysle článku 3 smernice Rady 93/13/EHS z 05.04.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, zmluvná podmienka, ktorá nebola individuálne dohodnutá sa považuje za nekalú, ak napriek požiadavke dôvery spôsobí značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach strán vzniknutých na základe zmluvy, ku škode spotrebiteľa. Súd musí brať pri vyhodnocovaní neprijateľnej

zmluvnej podmienky do úvahy aj ostatné zmluvné podmienky a okolnosti, za ktorých je zmluva uzavretá (čl. 4 ods. 1 smernice Rady č. 93/13/EHS, § 41 Občianskeho zákonníka).

21) V zmysle zmluvných podmienok uvedených v bode 3.4 a 3.5 zmluvy mohol veriteľ- banka (okrem iného) inkasovať istinu úveru, zmluvných úrokov, úrokov z omeškania a poplatkov podľa Zmluvy o úvere a Obchodných podmienok na ľarchu ktoréhokoľvek osobného účtu žalovaných vedeného v banke ako aj započítať si svoje pohľadávky zo Zmluvy o úvere voči pohľadávke žalovaných z ktoréhokoľvek účtu alebo vkladu vedeného bankou. Odvolací súd dospel k záveru, že takto formulované zmluvné podmienky spĺňajú definičné znaky neprijateľných zmluvných podmienok, nakoľko s prihliadnutím na ich predtlačenú formu možno mať dôvodné pochybnosti o ich individuálnom dojednaní, keď jediným „zásahom“ žalovaných do ich obsahu je ich podpísanie (podpísanie zmluvy). Ako už bolo vyššie uvedené, žalovaným bol zo strany žalobcu (banky) predložený formulár, v ktorom mali/mohli vyplniť len tie údaje, ktoré Žalobca vopred označil ako „vyplní dlžník/spoludlžník, resp. dlžník“. Čo sa týka zmluvných podmienok upravených pod bodmi 3.4 a 3.5, do týchto žalované nemohli žiadnym spôsobom zasiahnuť. Žalobca nepreukázal osobitné dojednanie týchto podmienok, resp. že by si žalované osobitne vymienili ich dojednanie. Spôsobenie značnej nerovnováhy v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa odvolací súd videl v skutočnosti, že žalobca podľa zmluvnej podmienky v bode 3.4 mohol inkasovať na ľarchu ktoréhokoľvek účtu žalovaných poplatky a úroky, ktoré nemuseli byť dohodnuté len v zmluve, ale mohli vyplývať aj z Obchodných podmienok. Už iba skutočnosť, že žalobca túto možnosť mal, a to bez akejkoľvek súdnej kontroly vo vzťahu aj k istine, spôsobila nerovnováhu v zmluvnom vzťahu. Rovnako to platí aj pre zmluvnú podmienku 3.5 kde si banka mohla započítať akékoľvek pohľadávky zo zmluvy o úvere voči pohľadávke dlžníka/spoludlžníka z ktoréhokoľvek účtu alebo vkladu vedeného bankou. V súdnej praxi sa vo veľkom množstve objavujú prípady, kedy si banky ako veritelia, účtujú (najmä) rôzne poplatky, ktoré neboli dohodnuté priamo v zmluve, ale veritelia sa ich zaplata domáhajú titulom úpravy vychádzajúcej zo sadzobníkov alebo všeobecných obchodných podmienok, ktoré ale nie sú so spotrebiteľom individuálne dojednané. Žalobca súdu predložil Obchodné podmienky pre spotrebiteľské úvery účinné od 28.06.2014, ktoré nemožno považovať za individuálne dojednané. Za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal síce spotrebiteľ (žalovaný) možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah. V danom prípade nijako žalované obsah dokumentu ovplyvňovať nemohli. Vo všeobecnosti platí, že obchodné podmienky v spotrebiteľských zmluvách majú slúžiť predovšetkým na to, aby nebolo potrebné do každej zmluvy dávať dojednanie technického a vysvetľujúceho charakteru. Naopak, nezodpovedá zásade profesionality a poctivosti, ak sa dávajú do nich dojednanie, ktoré sú pre uzavretie zmluvy podstatné, z hľadiska informovania spotrebiteľa dôležité, resp. ktoré sú pre spotrebiteľa nevýhodné, a o ktorých sa predpokladá, že si ich spotrebiteľ nevšimne. Pokiaľ teda zmluva v bode 3.4 ustanovuje, že banka môže inkasovať istinu úveru, zmluvné úroky, úroky z omeškania a poplatky, pričom odkazuje aj na Obchodné podmienky, nie je jasné, o aké poplatky napríklad ide a ani v akej výške. Pokiaľ by v takýchto individuálne nedojednaných poplatkoch spočívala pohľadávka, ktorú by si banka mohla započítať voči pohľadávke dlžníka/spoludlžníka, žalobca by si nepočínal poctivo. Odvolací súd považujúc v zmysle uvedeného zmluvné podmienky upravené v bode 3.4 a 3.5 za netransparentné, potvrdil napadnuté rozhodnutie aj v časti, v ktorej súd prvej inštancie vyslovil ich neprijateľnosť.

22) O trovách odvolacieho konania rozhodol súd podľa § 396 ods. 1 CSP, § 255 ods. 1 CSP, nakoľko žalované, aj keď mali v odvolacom konaní úspech, zo spisového materiálu im žiadne trovy odvolacieho konania nevyplyvajú, a preto im súd nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

23) Toto rozhodnutie bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolaateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).